

En kernegruppegennemgang på 5 møder
 Ud fra overskriften:

De fortabte sønners Gud

” Formålet med denne korte bog er at fremlægge det centrale i det kristne budskab, evangeliet. Den kan derfor tjene som en introduktion til den kristne tro for dem, der ikke er fortrolige med det kristne budskab, eller dem, der har været på afstand af det i en periode.

Men denne bog er ikke kun for søgende mennesker. Mange, som har været kristne hele deres liv, har den opfattelse, at de forstår det grundlæggende i den kristne tro ganske godt. De synes ikke, de har brug for et »brush up«. Ikke desto mindre er sikkerhed i forhold til evangeliet ét af tegnene på, at du ikke har greb om dets unikke og gennemgribende virkelighed.”

Fra introduktionen til bogen 'De fortabte sønners Gud', som er udgivet af Lohse forlag.

Materialet er ment som inspiration og hjælp til kernegruppen. Foreliggende materiale er en bearbejdelse af nogle prædikendispositioner, som Tim Keller har lavet over emnerne.

Timothy Keller leder os dybt ind i kernen i både Luk 15 (i særdeleshed den sidste lignelse) og i evangeliet. Det er en bog, som er med til at styrke den evangeliske tro, og til at mindske faren for lovtrældom og selvretfærdighed på den ene side, og lystbetonet etik og selviskhed på den anden.

På hjemmesiden

<http://timothykeller.com/media/>

kan man finde flere ressourcer. Fx

prædikener, som passer til hvert

emne. Gå ind på

hjemmesiden, klik

ind på "The

Prodigal God"

under "Ressources

for individuals". Der

findes 7 prædikener

af Tim Keller. Jeg

skriver hvilke, der

passer til de

enkelte

kernegruppe-

samlinger under

overskriften

"Tilegnelse".

1. kernegruppemøde: Menneskerne omkring Jesus
2. kernegruppemøde: De to fortabte sønner
3. kernegruppemøde: Den ældste bror!
4. kernegruppemøde: Den sande storebror
5. kernegruppemøde: Faderens fest

Luk 15,1-10

Menneskerne omkring Jesus

Disposition:

Tjeck-ind

Tag en runde, hvor I hver især fortæller om en oplevelse I har haft med Luk 15!

Tilbedelse

Syng fx "Amazing Grace" – og snak kort om, hvordan nåden bliver afbilledet i sangen.

Læs Zak 3,1-5!

Brug tid til at synge takkesange om nåden og/eller fremsig takkebønner! Opbyg evt. hinanden med korte opmuntrende vidnesbyrd om nåden.

Tilegnelse

(Lektie: 'De fortabte sønners gud' s. 11-25)

Sermon: He Welcomes Sinners!

Jesus fortæller lignelserne i Luk 15 til mennesker, som absolut ikke blev set som fromme mennesker (toldere og syndere), hverken af dem selv eller de religiøse. Og den anden tilhørergruppe er nogle religiøst selvretfærdige mennesker (farisæere og skriftkloge). Og han fortæller begge disse grupper tre lignelser, som primært handler om synd og syndens alvor – og om Guds fantastiske frelse.

*Snak om, hvad der kendetegner disse to gruppers tro!
Hvilke positive og negative træk finder I ved de to grupper?
Hvordan og hvornår kan I komme til at opføre jer som henholdsvis gruppe 1 og gruppe 2?*

Den første lignelse handler om et får, der er blevet væk. Får er ikke videre intelligente – og når de farer vild, så kan de ikke selv finde hjem igen. Hvis fåret skal reddes, må hyrden selv gå ud for at lede efter det.

Sådan er alle mennesker, siger Jesus, fåret vild, og kan ikke selv finde hjem igen – men Gud leder efter alle fortabte 'får'.

Jeg tror ikke, vi skal forestille os et nuttet lille lam, som er blevet væk fra sin mor – men snarere en gammel, tåbelig, dum og tvær vædder, som nægter at følge sin hyrdes anvisninger. Nu er dette tåbelige får løbet væk, for siden at fare vild! Fåret ville gå sine egne veje! Følge sine egne lyster! Selv være herre i eget liv! Og det fører til fortabelse for fåret. Fåret ville ikke overleve længe på den her måde; men ville snart blive spist af rovdyr. Men hyrden griber ind! Det er selvfølgelig aldrig sjovt at blive sammenlignet med sådan et dyr, men sådan er situation for mennesker, siger Jesus. Det er virkelig tåbeligt, stædigt

og dumt, det, vi har gang i. Vi vælger Gud fra og vil gå egne veje! Vi vil selv føle i vores hjerter, hvad Guds vilje er og ej – det skal Bibelen ikke bestemme! Vi vil selv bestemme, hvordan vi lever vores liv – det er en menneskeret – og det kan hverken samfundet, familie eller Gud lave om på! Dette er selvfølgelig karikeret sat op, men alligevel synes jeg, at det beskriver en meget grundlæggende ting ved os alle sammen.

Vi har alle sammen del i den synd, som Adam og Eva introducerede verden for! Den næste lignelse understreger endnu mere det der med, at vi er fuldstændige hjælpeløse og fortabte. En mønt kan i hvert fald slet overhovedet ikke gøre noget, for at blive fundet. Den bliver bare liggende, indtil nogen kommer og tager den op.

Pointen med disse lignelser er, at synden er så alvorlig, at intet menneske overhovedet har mulighed for at vende om til Gud – tro på ham, og leve op til hans hellige standarder. Derfor er alle mennesker afhængige af Guds nåde.

*Hvordan kommer det til udtryk i vores dagligdag, at vi er syndere?
Og hvordan kommer det til udtryk, at vi er totalt afhængige af Guds nåde?*

Tjeneste

Læs Jak 2,1-4! Denne lille skriftpassage handler om, hvordan kristne kan komme til at gøre forskel på mennesker – i dette tilfælde pga. velstand og plads i samfundet. Men det er også en påmindelse, som går rigtig godt hånd i hånd med Luk 15!

Vi har et kald som kristne til at elske alle mennesker. Og vi er kaldede til at tjene verden, ligesom Kristus kom og tjente os! Vi er vel at mærke ikke kaldede til kun at tjene dem, vi synes om – men alle, der vil tage imod vores tjenester.

Snak om, hvad I som gruppe konkret kan gøre for at virkeligheden i menigheden og kernegruppen bliver/er som Jakob formaner til!

Lægger Gud jer noget konkret på sinde, som I skal gøre for hinanden? Eller for nogen andre? Snak om det, og del det med hinanden!

Bed for gruppen, for hinanden og for de ting, som Gud kalder jer til!

Luk 15,11-32

De to fortabte sønner

Disposition:

Tjeck-ind

Tag en runde hvor I hver især fortæller om en oplevelse hvor I har oplevet at møde total tilgivelse – på trods af at I ikke havde fortjent det!

Tilbedelse

Læs Esajas 53 – og brug god tid til at dvæle ved budskabet!

Tilegnelse

(Lektie: 'De fortabte sønners gud' s. 26-47)

Sermon: "Give Me Mine!" og "He Came to Himself"

Hvad foregår der egentlig i vers 11 og 12?

I det samfund, Jesus levede i, arvede sønnerne farens ejendom, da faren døde – den ældste søn fik det dobbelte af, hvad de andre fik (det er i øvrigt det, som Jakob og Esau slås om i første mosebog). Dvs. at den yngste søn nu kommer hen til sin far og siger til ham: Far, gid du var død, så jeg kunne få min arv nu! Han siger ikke lige de ord, men det er det, som ligger mellem linjerne. For man kunne ikke arve nogen, før vedkommende var død.

Det er altså en virkelig skamløs opførsel, som den yngste søn disker op med! Set med mellemøstlige øjne, kunne han næsten ikke være mere disrespektfuld! Men hvad er det, der gør, at den yngste søn dog kan få sig til at fremsætte sådan et ønske? Det er naturligvis pga. at han egentlig ikke elsker sin far, men kun elsker farens ejendom! Han er ligeglad med fællesskabet med faren – det eneste han ønsker at bruge faren til, er at få sine egne lyster opfyldt!

Den yngste søn opfører sig totalt narcissistisk! Han vil have sine lyster og sit begær opfyldt! Koste hvad det koste vil – også farens død, hvis det er det, der skal til!

Men hvad så med den anden bror? Hvem er hans kærlighed vendt imod? Hvad ønsker han af sin far?

Præcis det samme som sin lillebror! Sin fars rigdom! Også han er fuldstændig ligeglad med sin far! Han er også kun ude efter farens ejendom! I det ydre er der en kolossal forskel på de to brødre! Den ene er åbenlys i sit oprør og synd – og vælger at lade sig styre af sine lyster! Den anden skjuler sit oprør. Hans synd består ikke i åbenlyst næsvished, men i at forsøge på at fortjene farens ejendom!

Ingen af de to sønner ærer og elsker deres far! Begge to vil kun have farens penge. Den yngste handler på det ved at bede faren om sin del af arven – og ødsle alt op i sine lyster! Den anden gør tilsyneladende det modsatte – og lever så moralsk som overhovedet muligt! Alt sammen for at vise sin far, hvor god og dygtig søn han er – for at få fingrene i farens formue!

De fleste troende mennesker er disponible for præcis det samme oprør, som gælder for de her to brødre. Nogen gange er vi ældstebrødre, som forsøger på at fortjene Guds accept – andre gange er vi yngstebrødre, som kræver af Gud, at han skal opfylde vores lyster! Hvad kan vi gøre for at kvæle denne lyst i os? Hvad kan vi konkret gøre, for ikke at falde i henholdsvis ældstebror-fælden og yngstebror-fælden?

Jesu tilhørere blev helt sikkert provokerede af at høre om yngstebrorens vanærende opførsel – men endnu mere overraskede blev de af at høre faderens svar. Han gjorde minsandten hvad den yngste søn krævede. Han delte rigdommen op, så sønnen kunne få sin arv udbetalt i kolde kontanter. Det var ikke noget man bare lige gjorde. Ejendommen var jo ikke penge i banken, men til gengæld masser af jord, dyr og trælle. For at den yngste søn skulle få sin del, blev faren først nødt til at sælge en hel del af sin ejendom, for at få fat i de kontanter, som sønnen skulle have.

Hvorfor opførte faren sig således? For at redde sit barn!!! Hvis faren havde gjort det, som han efter kulturen burde (straffet sin søn ved at slå ham, gjort ham arveløs, fredløs eller fået ham henrettet), så ville sønnen aldrig blive befriet for det, der egentlig bandt ham – nemlig begæret efter farens ejendom. Så ville sønnen dø! Men faren higede efter, at ham og hans søn kunne få et rigtig godt forhold – således at sønnen ville gå fra at ville have farens ejendom, til at ville få faren!

Farens handling ville ikke nødvendigvis føre til sønnens omvendelse, men ved at faren gjorde som han gjorde, holdt han en dør åben for sønnen.

Den ældste søn har helt sikkert rystet på hovedet ad sin bror. Han har sikkert slået hånden af broren med det samme – og hvis det var ham, der bestemte, ville han have erklæret broren for skyldig – og givet ham en ordentlig straf for hans synd!

Vi kan sikkert nogenlunde forestille os hvordan denne pointe i lignelsen har fundet sted i det virkelige liv! Lillebroren var de åbenlyse syndere og storebroren var farisæerne og de skriftkloge. Men hvordan ser det ud i dag – i vores religiøse miljøer? Det samme gør sig sikkert gældende stadigvæk, men helt sikkert anderledes – hvordan?

Ligegyldigt hvem vi er – hvad enten vi er irreligiøse, udsvævende "lillebror-typer" eller vi er moralske, religiøse "storebror-typer", så er vores hjerter i udgangspunktet vendt bort fra Gud. Det vil sige, at vi dyrker afguder i vores hjerter. Det kan være at vi i det ydre ser fromme ud ligesom storebroren, men inderst inde, så er vores motiver fyldt med samme blasfemi, som lillebrorens. Det er, hvad lignelsen slår fast!!!

Det er det samme, som Paulus siger, når han i Romerbrevet 3 citerer fra det gamle testamente: "Har vi så nogen fordel? Overhovedet ikke! Vi har jo

allerede anklaget både jøder og grækere for alle at være under synd – som der står skrevet: Der er ingen retfærdig, ikke en eneste. Der er ingen forstandig, ingen, der søger Gud. De er alle kommet på afveje, alle er fordærvede; ingen gør godt, ikke en eneste.”

Og den anden del, som lignelsen slår fast er, at Jesus har gjort det som faderen i lignelsen gør. Faderen straffede ikke sin yngste søn for hans oprør, men betalte prisen for, at han senere kunne komme i et ret forhold med ham. Det mest logiske for Jesu komme ville være, hvis han kom dommer – og straffede alle syndere! Det mest rationelle ville være, hvis han kom med dommedag. Men det gjorde han ikke ved sit første komme. Han kom først som en lille forsvarsløs baby. Og da han blev voksen, søgte han ikke ære, rigdom og verdslig magt! I stedet for at kue de mennesker, som havde svigtet ham, og straffe dem, der havde syndet imod ham – valgte han selv at lade sig kue og straffe.

Tjeneste

Prøv at være så åbne som muligt (hvis det falder jer rimelig naturligt) – og mind hinanden om total fortrolighed. Og fortæl så, hvis I har noget, som I trænger til tilgivelse for.

Det kan være, at der er noget, som I føler jer skyldige i overfor Gud, over for en fra gruppen, eller over for et andet menneske!

I behøves ikke fortælle alle detaljer – I behøves heller ikke fortælle hvad det drejer sig om, bare, at I har behov for tilgivelse! Sig ikke mere end I vil! Og ingen i gruppen må sige noget videre uden tilladelse.

Når alle har haft mulighed for det, kan I sammen bede følgende bøn:

“Vi bekender for dig, hellige, almægtige Gud, at vi har syndet imod dig i tanke, ord og gerning, og det er vor egen skyld. Vi beder dig: Handl ikke med os efter vore synder, men efter din store barmhjertighed, og forlad os alle vore overtrædelser for Jesu Kristi skyld. Amen.”

Læg så jeres hænder på hinandens hoveder (én ad gangen), hvor I siger: “Jeg tilsiger dig dine synders nådige forladelse! I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Amen”

Snak om hvordan I som kernegruppe og menighed kan være endnu bedre til at møde både små og store brødre med evangeliet!

Luk 15,25-32

Den ældste bror

Disposition:

Tjeck-ind

Fortæl hver især om en sjov eller god oplevelse du har haft med din storebror/storesøster, eller evt. som storebror/storesøster (er du enebarn kan du fortælle om noget sjovt i forb. med en ven/fætter/kusine).

Tilbedelse

Syng nogle takkesange, eller fremsig nogle takkebønner. Og opmuntr hinanden til at dele noget fedt, som Jesus er for jer.

Tilegnelse

(Lektie: 'De fortabte sønners gud' s. 48-64)

Sermon: "The True Older Brother"

En ny forståelse af fortabthed

Den ældste søn nægter at deltage i festen. Faren er overlykkelig – og han har slagtet sin bedste kalv, fedekalven! Han fester ikke for den yngste søn, som den ældste tror – nej, han fester for alle PGA, at hans fortabte søn er hjemme igen! Den ældste søn betragter festen som en belønning, faren giver til den yngste! Som om at faren belønner ham for at være så dygtig til at komme hjem igen – og derfor raser storebroderen!

Denne handling fra den ældste bror er mindst lige så respektløs – hvis ikke mere end den, som den yngste havde udsat sin far for! Han siger egentlig: "Jeg har kæmpet og slidt! Jeg har gjort alt så godt som jeg overhovedet kunne – og du giver den der lille snothvalp en fest? Din idiot!!! Hvad med mig? Se mig! Se hvor god en søn jeg er!!!"

Vi har ofte en tendens til at fokusere på første del af lignelsen; men et af Jesu formål er, at vise sine tilhørere, at denne moralske og fromme søn er mindst lige så fortabt som den anden! Han viser endda, at den umoralske, den onde og dårlige søn bliver "frelst" – mens den gode, fromme og religiøse er fortabt!!! Det vilde er endda, at det er de gode gerninger, fromheden og religiøsiteten hos den dygtige søn, der er årsagen til hans fortabthed! "Nu har jeg tjent dig i så mange år og aldrig overtrådt et eneste af dine bud; men mig har du ikke givet så meget som et kid, så jeg kunne feste med mine venner." Han vil ikke gå ind til sin faders fest (som er et billede på frelsen) – og årsagen er, at han opfatter festen som en belønning til lillebroren, som på trods af sit umoralske og onde liv, er blevet inviteret! Altså, de gode gerninger – religionen står i vejen for den ældste søns frelse!

Hvori består storebrorens fortabthed? I at han vil have sin fars ejendom, og ikke sin far! Han vil have medaljer og belønning fra sin far, ikke kærlighed og

relation! Og her er det også klart og tydeligt, at der ikke er særlig stor forskel på de to sønner! Det er i begyndelsen af lignelsen at de begge to blev fortabte, for de ønsker farens ejendom, og ikke faren selv!

Der er altså to måder at være fortabt på: 1) enten ved at leve udsvævende og i sine lysters vold – og direkte vælge Gud og hans vilje fra! 2) eller ved at leve så fromt, godt og dygtigt som muligt for at vise Gud hvor gode vi er, for at han nødvendigvis må frelse os!

Snak om de forskellige fortabthedstegn, som forekommer ved den ældste søn:

- En dyb vrede (v.28: "Da blev han vred og ville ikke gå ind.")
- En glædesløs og mekanisk lydighed (v.29: "Nu har jeg tjent dig i så mange år og aldrig overtrådt et eneste af dine bud...")
- En kulde og arrogance imod yngste-brødre typer (v.30: "Men din søn dér...")
- En manglende tryghed i farens kærlighed (v.29: "...men mig har du ikke givet så meget som et kid, så jeg kunne feste med mine venner.")
- En utilgivende og fordømmende ånd.

Hvad kan vi gøre, for ikke at falde i ældstebrorfælden?

For det første, at vi ser og bliver ved med at fokusere på evangeliets egenart! Det vil sige, at vi bliver nødt til at kunne skelne mellem lov og evangelium! Dette kan lyde meget teoretisk, men sådan må vi ikke høre det! Det er yderst vigtigt og relevant for dagliglivet hos den kristne. Det, som vi må forstå er, at Guds ord altid er væsentligt og bør tages seriøst – men også, at Guds ord grundlæggende set er to ting: 1) Lov og 2) Evangelie!!! Dvs, når vi fx læser i Skriften, så har vi både med lov og evangelium at gøre! Loven, det er alt det, som kræves af os! Vi kan sige, at det handler om Guds vilje med os! Gud vil, at vi skal elske ham og hinanden – os selv og hele skaberværket. Det er kernen i Guds lov! Svinger vi det, så forbryder vi os mod Guds vilje! Guds lov handler ikke kun om hvordan vi skal handle, men også om hvordan vi skal tænke, føle og leve! Storebroderen i lignelser ser loven som en frelsesvej!

Tjeneste

Bed for hinanden. Indledt ad en runde, hvor hver især kan lægge det frem, som tynger eller glæder.

Snak om, og lav evt. en skriftlig el. mundtlig handlingsplan, der fokuserer på hvordan I som mennesker, i jeres hjem, i jeres kernegruppe og i jeres kirke kan være inkluderende og samtidig tydelige vedrørende evangeliet.

Luk 15,1-6 og 25-32

Den sande storebror

Disposition:

Tjeck-ind

Hvis du nu skulle vælge en storebror til dig selv, hvem skulle det så være? Og hvorfor?

Tilbedelse

Vælg nogle sange, der handler om Jesu kors, og evt. også sange der handler om julen. Altså, sange der fokuserer på at Gud blev menneske for at frelse os. Lad der gerne være tid til spontane takkebønner, vidnesbyrd etc.

Tilegnelse

(Lektie: 'De fortabte sønners gud' s.65-78)

Sermon: "And Kissed Him"

Vi har set på, at den sidste lignelse i Lukas 15 handler om to sønner. En 'familiens sorte får' søn og en moralsk 'god' søn. Og vi har set på, at de er begge to galt afmarcherede. De er begge to fortabte. Men der er mere i lignelsen end det her. Lignelsen rummer også fortællingen om 1) forsoning, 2) den manglende storebror, 3) og at vi har en sand storebror.

Forsoningens pris:

Ved første øjenkast kan vi nemt se forbi forsoningsdelen i lignelsen. Ofte læser vi lignelsen som en god moralsk og opbyggelig historie om en far, som ser imellem fingre med lillebrorens ulydighed. Men dette er alt for forfladiget. Der var intet nemt og ligetil i at give lillebroderen ring på fingeren igen, nyt tøj på og status som ægte, levende søn igen. Nej, det kostede. Det kostede rigtig meget.

Vi skal jo tænke på, at lillebroderen allerede én gang havde opbrugt sin sønnekvote. Han havde fået udbetalt hele sin arv – og så var han flygtet. Men faderen havde jo ikke kun givet lillebroderen sin andel, nej, han havde fordelt arven imellem dem (Luk 15,12). Dvs. det tøj, den ring, den kalv, den fest... ja, den sønneværdighed, som faderen nu gav lillebroderen, det var noget han tog fra storebroderen. Det kostede. Det havde en pris. Hvis lillebroderen igen skulle tages til nåde, og ikke bare være daglejer – men være ægte levende søn – så blev faderen nødt til at lave et indhug i den ejendom, som storebroderen følte var sin.

Forsoning koster noget. Forsoning koster altid noget.

Prøv at sætte ord på hvorfor vi har behov for forsoning! Både universelt som mennesker, men også som enkeltindivider.

Den manglende storebror:

Storebroderen kender godt prisen for, at lillebroderen kommer hjem igen. Han ved godt, at hvis lillebroderen igen skal antages som en del af familien, så koster det. Nogen må punge ud. Men storebroderen vil ikke betale. Han er en farisæer. Fordømmende. Ukærlig. Og vi bliver lidt triste til mode. Men Jesus ønsker at gøre langt mere ved os end det.

Luk 15 består af tre lignelsen, som hver især minder om hinanden. De første to handler begge dele om nogle ting, der er blevet væk – og så begynder nogen straks at lede efter dem – Hyrden leder og kvinder leder. I den tredje lignelse er der også noget, der bliver væk – men der er ingen, der leder. Og det som Jesus ønsker at vække inden i os, er spørgsmålet: Hvem *burde* gå ud at lede? Og der ville samtidigt svar være indlysende. Naturligvis burde den ældste bror rejse væk hjemmefra for at opsøge sin lillebror, hjælpe ham – og søge at overtale ham til at komme hjem. Det var derfor, at den ældste altid arvede mere end de andre søskende. Fordi det var hans særlige opgave at holde sammen på familien, og tilstræbe enhed og kærlighed.

Han burde, da lillebroderen var rejst hjemmefra gå ind til sin far og sige til ham, at hans bror havde opført sig disrespektfuldt og tåbeligt. Men nu ville han rejse ud efter ham – og hjælpe ham på rette spor igen.

Men det gør storebroderen ikke! Han er tvær, ukærlig, egoistisk og selvretfærdig. Men heldigvis er vores storebroder helt anderledes.

*Kan vi være i en lignende rolle, som den storebroderen her er i?
Hvordan kan vi stå i vejen for, at en af vores 'lillebrødre' kan vende om, og blive Guds barn?*

Den sande storebroder:

Hvis vi konkretiserer lignelsen og overfører den til vores situation. Hvilken storebror har vi så brug for? Jo, en, der rejser ud efter os. Én, der vil forlade det trygge hjem hos vor far i himmelen – og ikke regne det for et rov at være ligesom Gud, med de privilegier, der følger med det. Vi har brug for en, der villigt og gerne vil betale forsoningens pris. Og sådan en storebror har vi: Jesus!!!

Faderen i lignelsen siger til den ældste bror: "Alt mit er dit!" Således kunne Gud også sige til Jesus. For Jesus er sand Gud. Men han gav afkald på sin tryghed, sin værdighed, sin frihed – og blev født som et sandt menneske – for at tage den straf på sig, som vi mennesker havde gjort os fortjente til. Han betalte forsoningens pris.

Hvorfor kan vi kalde os retfærdige? Fordi Jesus betalte straffen for vores uretfærdighed! Hvorfor kan vi kalde os Guds børn? Fordi Jesus har givet os sine himmelske rettigheder og privilegier. Vi får en ny kappe på, og en ring på fingeren, fordi vores storebror stod fuldstændig afklædt, pisket og straffet på Golgata med en krone af torne presset ned over sit hoved.

Jesus kom til "et land langt borte" for at opsøge os. Han så hvordan vi havde ødslet faderens ejendom – og hvordan vi nu trællede for denne verdens magtherskere. Og han købte os fri af deres lænker.

Dette budskab er evangeliet, kan man fristes til at sige, men hvorfor og hvordan er det det?

Hvad er det frigørende og frisættende for os rent personligt i det her budskab? Og hvordan bringer vi det videre til andre?

Tjeneste

Skriv nogle ting ned på en seddel, som I vil bede for. Lad der så være stilhed i et stykke tid, hvor alle, hver for sig, i det stille kan bede til Gud. Slut bønnen af med, at én lægger de konkrete emner frem for Gud.

Spørg om der er nogen i gruppen, som har behov for særlig opmærksomhed eller hjælp til noget i den kommende tid? Hvis ja, så aftal, hvordan I som gruppe kan være med til at bære dér.

Overvej også om der er andre fra menigheden eller lokalsamfundet, som på en særlig måde har brug for hjælp og/eller forbøn!

Luk 15,11-32

Faderens fest

Disposition:

Tjeck-ind

Nævn den fedeste, sjoveste eller mest rædselsfulde familiefest, du har været med til!

Tilbedelse

Syng nogle festsange sammen. Fx sange, der fokuserer på håbet om den nye jord.

Tilegnelse

(Lektie: 'De fortabte sønners gud' s.77-106)

Sermon: "We Had to Celebrate" og "To be Called Your Son"

Vi skal ind omkring 3 temaer: 1) Menneskets tilstand, 2) Den himmelske løsnings og 3) Det nye fællesskab.

Menneskets tilstand (v. 13-17)

Lillebroderens synd havde gjort ham til et udskud. Han havde vanæret familien. Og det eneste han kunne gøre, var at samle sine ting sammen – og flygte til et land langt borte. Således bliver denne bror et billede på hele menneskeheden. For vi er jo oprindeligt skabte til et fantastisk og paradisisk liv i Edens have. Vi er ikke skabte til en verden hvor død, lidelse og ondskab er en del af dagligdagen. Vi er paradisyvæsener, men vi har mistet vores hjem. Vi syndede, og blev dermed kastet ud i landflygtighed. Ideen om 'hjem' er noget, som klinger godt hos os, og noget, som vil alle sammen stræber hen imod. Men vi når det ikke. Vi er alle sammen ramt af det, som det tyske filosof Heidegger kalder *unheimlichkeit*, altså uhjemlighed! Vi føler os ikke rigtig hjemme nogen steder. Vi stræber eller opgiver. Er illusionsløse eller idealistiske, for alt er ikke, som det burde. Årsagen er, siger Keller, at vi oprindeligt er skabte til noget helt andet. Til Paradis! Denne nuværende verden kan ikke opfylde den længsel og de paradisiske behov, som bor dybt i os.

Da lillebroderen 'gik i sig selv', altså, da han kom til fornuft. Indså han, at han savnede sit hjem. Men hvordan skulle han komme derhen? Og hvordan ville de tage imod ham?

Hvordan mærker du i din hverdag, at du endnu ikke er 'hjemme'? Ifølge Keller, så gælder den her unheimlichkeit os alle sammen, alle mennesker. Hvordan kan den erkendelse bruges i evangelisationsøjemed, når vi deler evangeliet med vores medmennesker?

Den himmelske løsning (v. 31-32)

Noget af det mest fantastiske, der sker i lignelsen, er festen.

Måltidsfællesskaber betyder rigtig meget i det bibelske univers. Når pagter blev indgået, blev de ofte offentligt markerede af et måltid. Bryllupper festede man til og forberedte et ordentligt måltid. Det samme gjorde man ved fødsler, religiøse fester, besøg etc. Måltidsfællesskabet var en måde at vise, at vi har noget sammen. Vi er forligede.

Men måltidsfællesskabet var også det, der kendetegnede familiefællesskabet. Et måltid var lig med et intimt fællesskab med andre. Man spiste sammen med dem, man elskede. Meget af dette gælder jo stadigvæk i vores tid. Både når det angår fester og familien.

I Matt 8,11 står der, at en dag vil de troende sidde til bords sammen med patriarkerne. Det kommende liv! Det evige paradys er en fest og et måltidsfællesskab.

Når vi i lignelsen hører om den fest, Faderen arrangerer, så må den gerne få os til at have de ovenstående ting i hovedet. Nu tages sønnen for alvor til nåde. Han bliver virkelig søn af huset igen. Og det fortæller os om, at vi har en fest forude, når Jesus kommer igen for at genskabe verden.

Lillebroderen regner bestemt ikke med sådan en fest. Og storebroderen protesterer højlydt. Hvorfor? Fordi, at så ser man fuldstændig bort fra alt det, der indtil nu er sket. Hvad så med synden? Hvad så med vanæren?

Ægte bibeltro jøder ville da heller ikke spise sammen med dem, som de kategoriserede som syndere, fordi, så accepterede man jo disse mennesker. Men dog, det er jo lige præcis det, der sker, når faderen holder festen. Det betyder ikke, at synden ikke betød noget – men nu er den sonet!

Hvordan oplever I i dag, at blive taget imod i kernegruppen, kirken og af Gud selv? Holdes der fest for jer? Altså, bliver I taget imod med kærlighed, overbærenhed og tilgivelse? Hvordan, hvorfor og hvornår?

Hvad gør I for at signalere Guds kærlighed og tilgivelse til mennesker omkring jer - troende og ikke-troende?

Det nye fællesskab

Jesus forlader sit sande hjem. Og han vandrer rundt omkring uden et hjem (Matt 8,20). Til sidst bliver han korsfæstet uden for Jerusalems bymure – et tegn på forkastelse og hjemløshed (Hebr 13,11-12). Han blev fremmedgjort og hjemløs, for at vi kunne komme hjem!

På korset råber Jesus: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?" Selv Jesu fader forlader ham. Jesus bliver faderløs, for at vi kan komme hjem til vores himmelske far.

Lignelsen handler ikke om, at Jesus ønsker at fortælle de mennesker, som var lignelsens små brødre, at alt var ok! At de bare skulle fortsætte, som de plejede. Nej, han kaldte dem til omvendelse. Han søger ikke fællesskab med dem bare for at virke særligt inkluderende og for at provokere de religiøse fanatikere en smule. Nej, han gør det, fordi han ønsker at kalde dem ind i et

nyt fællesskab. Derfor opfordrer han dem til at foretage en sindsændring! At omvende sig.

Vi har en forsmag på paradisets måltidsfællesskab til de fleste af vores gudstjenester, nemlig nadveren. Her er alle velkomne, tykke, tynde, søde, irritable, smukke, grimme etc. Det eneste, der spørges efter, er omvendelsen. Altså, indser vi vores behov for det, som nadveren tilbyder?

Den sande storebror kom jo og opsøgte os. Han kaldte os ind i et fornyet fællesskab med vores himmelske fader. Derfor er vi i kirken en samling søskende, bestående udelukkende af syndere – præcis samme slags mennesker, som Jesus snakkede med og om i forbindelse med lignelserne i Luk 15. Kirken er en samling syndere, som har det til fælles, at vi omvender os og søger frelsen hos Jesus.

Jesu død og opstandelse og vores himmelske fars kærlighed skaber et helt nyt fællesskab, som bliver ekstra synligt i nadveren. Det er ikke nok for kristne at have et personligt individuelt fællesskab med Gud gennem Jesus. Nej, du skal være en aktiv del af festen, af det nye fællesskab, Guds familie. Det er dér, vi bliver forvandlede i hans billede, som har gjort alt dette for os.

Beskriv hvordan du tager del i det nye fællesskab med Gud og dine søskende i troen på Jesus!

Tjeneste

Alle mennesker oplever den her følelse af hjemløshed. Og det kan komme til udtryk både på det fysiske, psykiske og åndelige plan. Det fysiske plan handler om, hvis nogen fx mangler et konkret sted at bo, eller evt. mangler noget nødvendig i det sted man bor (penge, børnepasning, rengøring etc.). Når det handler om det psykiske, kan det fx handle om, at man aldrig når at 'komme hjem', fordi tankerne flyver i alle mulige retninger. Og åndeligt handler det naturligvis om, at man enten ikke tror på Gud – og dermed er hjemløs. Eller bare fx tvivler, og derfor *føler* sig hjemløs.

Er der nogen i jeres omgangskreds, som I skal være særligt opmærksomme på hvad det her angår? Hvordan kan I konkret hjælpe? Enten som individer, kernegruppe eller evt. menighed?

Slut evt. med et bedemøde!